

Zvezek 9.

Letnik III. September 1899.

Najhujša bolezen našega časa.

Človeška družba je bolna, in sicer hudo bolna. Tako govore možje, ki poznajo svet. Katera bolezen pa tare človeštvo? Če je verjeti gospódi, ki se zbirajo po visokih dvoranah in krojijo postave narodom, bi bila ta bolezen v glavi; tako namreč modrujejo: dajte ljudstvu več šol, in sicer šol, kakršne je ustvaril naš čas, pomagajte ljudem do obče omike, in zavladala bode sreča in zadovoljnost na svetu. Več omike in prosvitljenosti — ponavljajo dan na dan tudi razni listi in časniki, kakor da bode potem precej bolje, ko bodo znali vsi brati in pisati.

Drugi sodijo, da bolezen ni v glavi, ampak v s r c e u sedanjega človeštva. Večna Modrost, Kristus sam, nam kaže na srce, češ, da je bolno naše srce. Iz zdravila namreč, ki nam ga zdravnik zapiše, lahko razberemo, kakšno bolezen imamo. Zdravilo, katero nam je nebeški zdravnik, Jezus Kristus, dal zoper bolezen naše dóbe, pa je pobožnost do njegovega presvetega Srca. Ali nam ni s tem jasno zaznamoval naše bolezni? Da bi pa o tem nihče ne mogel dvomiti, nam je Gospod to tudi kar naravnost povedal. Sveti Jedrti se je nekoč prikazal sv. Janez Evangelist. Vprašala ga je, zakaj ni ničesar napisal o pobožnosti do presv. Srca Jezusovega, dasi je uprav on najboljše poznal presveto Srce in pri zadnji večerji celo smel sloneti na prsih Jezusovih in poslušati bitje presv. Srca. Sveti Janez ji je odgovoril: „Moja naloga je bila, da sem novi, razvijajoči se cerkvi oznanjal besede neustvarjene božje Besede; dobrotno ljubezen presv. Srca pa hoče Bog sam svetu razodeti v dóbi največjega propada in s tem v ljudeh iznova zanetiti ljubezen, ki bode zamrla

v človeških srcih.“ In po resnici, če opazujemo znamenja, po katerih se kaže zlo naše dōbe, moramo reči, da je bolno srce človeške družbe. Učenih glav je dosti na svetu, ni pa več med nami plemenitih, nesebičnih src.

Kako pa more srce bolno biti? Srce živi, če ljubi, in zdravo je, če prav ljubi. Prava, resnična ljubezen pa hoče drugim dobro; da bi bili drugi srečni, za to dá rada vse, kar ima; in čim popolnejša, čim čistejša je ljubezen, tem močnejša je želja, storiti drugim dobro. Nasprotno je ljubezen tem manj vredna, tem manj čista in lepa, čim več samopašnosti ji je primešano. Samopašnost je smrt ljubezni. V človeku, ki hoče sam sebi dobro, je ljubezen preminula. Samopašnež hoče edino-le sam živeti in sam uživati, sam srečen biti in sam gospodovati. Vse okrog njega mora njemu služiti. Stvari so mu samo stopnice, po katerih si hoče pomagati kvišku. Iz samoljubja, ki mu je prevzelo vse srce, poganja, kakor iz strupene korenine, grešno poželenje po bogastvu, po uživanju in časti. Da ustreže temu trojnemu poželenju, grabi samopašni človek krog sebe in se lasti vsega, kar more doseči. Samoljubje je bolezen našega časa.

Le pogledjmo, kako ljudje živé, mislijo in govoré, in videli bomo, da gre vse prek po svetu bolezen, ki ji pravimo samoljubje. Po knjigah tajé Boga in njegove svete zapovedi; ni več greha in ne pekla. Zakaj tako pišejo in govoré? Iz samoljubja. Ko človeka obvladajo mesene strasti, tedaj začne tajiti prve in najvišje resnice, samo zato, da zamori v sebi hudo vest in potem tem laže uživa slast pohotnosti. — V kupčiji in trgovini hoče vsak v kolikor mogoče malem času obogateti: zato se peha sem ter tja, odriwa druge, ne miruje, dokler tovariša ne podere in mu stopi na tilnik; laž in sleparstvo mu pomagata naprej; ubogi delavec, ki je posodil bogatinu svoje roke, mu mora dati tudi svoje zdravje in vrhu vsega še zatajiti svojo vest. Zakaj tako? Zato, ker gospoduje v ljudeh samopašnost, nikdar siti pohlep po bogastvu. — Po družinah ni več nekdanje tihe sreče in zadovoljnosti z malim: vse se oblači gosposko, stariši in otroci in posli; razsipno žive, in pokorščine ni več pri hiši. Duh upornosti zoper vsako oblast je navdal ljudi; in v tem se ne ločijo prav nič tisti, ki se jim pravi liberalci, od onih, ki se imenujejo socialni demokratje: uporniki so vsi. V socialnih demokratih se druží upornost s sirovo silo; s pestjo se boré zoper božje in človeške postave. Liberallec noče biti sirov, ampak gladek in mehak, zato pa je povsod polovičen, hinavski, prilizljiv, in če je treba, tudi za silo pobožen, usmiljen, radodaren; v srcu mrzi Kristusa in sveto cerkev, a zna se potajiti, zato pa je ob ugodnem trenutku tem bolj drzen in brezsramen.

Kaj je rodilo v ljudeh to upornost zoper Jezusa Kristusa in njegovega namestnika na zemlji, poglavarja svete katoliške cerkve? Oholost, grda samopašnost. — Svobodni hočejo biti, prosti vseh vezi, ki jim branijo uživati prepovedan sad, in zato se upirajo tistim, ki oznanjajo in čuvajo svete božje zapovedi.

Gola samopašnost razdeva družine in ruši države. Kje drugje, ako ne v samopašnosti, ima svoj vir umazana povodenj nenravnosti in brezsravnosti, ki se vali po cestah javnega življenja in preplavlja nizke hoče in visoke

palače? Odkod goljufige in sleparstvo? Zakaj bijejo pravico v obraz celo oni, ki so poklicani, da jo branijo? Zakaj se množé hudodelci? Kako si hočete tolmačiti obči odpad od Boga in očito sovrašтво do Boga in vsega, kar je božjega? Zakaj se ne čuti več varnega ne kmet, ne trgovec, ne obrtnik, ne delavec? — Vse se giblje in maja! Ali ni to žalostno, pa tudi sramotno za oholo devetnajsto stoletje? Kdaj so se toliko trudili, da ohranijo mir, kakor v naši dóbi? Nikoli še ni bilo toliko vojakov kakor dandanašnji. Trdnjave in topovi, težko okovane ladije in brušeni bajoneti čuvajo mir, in vendar ni bilo nikoli toliko strahu pred vojsko kakor uprav sedaj. Mir je v Evropi, a ta mir tare in drobi delavne moči in prazni blagajne nič manj kakor vojska. Kaj čuda, če gine zadovoljnost in sreča in blaginja v narodih!

Pa tako je moralo priti. To je sad samopašnosti. Samopašnost ne more drugače, nego da razdira in ruši in rodi pogubo in nesrečo. Ljubezen je življenje srca; v ljubezni je moč in krepost človekova. Če človek prav ljubi, je srečen sam in dela druge srečne; če ljubi narobe, če ljubi samo sebe, je nesrečen sam in so nesrečni drugi radi njega. „Iz srca prihajajo hude misli, uboji, nečistovanje, tatvine, krivo pričanje, preklinjevanje.¹⁾ In kaj šele, če se samopašnost, ta bolezen srca razpase po celih deželah in državah, če preide od podložnikov na poglavarje, kaj potem, če je samopašnost zašla tudi v državne postave! Nobena sovražna sila ne razdira tako strašno prave blaginje in sreče v narodih kakor samopašnost. In tako je v našem času! Naša dóba je dóba samopašnosti. Človek, ponosen na iznajdbe svojega uma, nima več plemenitega srca; baha se z omiko in napredkom, a da se zaveda, kako je ponižan, bi se moral sramovati samega sebe; ljubiti, plemenito, nesebično ljubiti ne zna več. Takega Bog človeka ni ustvaril; človek je zatajil svoj uzor in oskrnil v sebi podobo božjo.

Vsak vidi, česa nam je treba; učiti se moramo zopet plemenito in nesebično ljubiti. In kje naj se učimo čiste, popolne ljubezni? Pri presvetemu Srcu Jezusovem. Pobožnost do presv. Srca je zdravilo zoper bolezni našega časa. Zato je Bog razodel to pobožnost uprav naši dóbi. V dóbi, ko so človeška srca zmrzla in otrpla v samopašnosti, je sveta cerkev postavila na oltarje podobo onega presv. Srca, ki nas vse ljubi z najčistejšo ljubeznijo, in nam kliče: učite se ljubezni pri presv. Srcu Jezusovem!²⁾

Pobožnost do presv. Srca hoče naše do dna sprideno srce preustvariti, s tem pa prenoviti vso človeško družbo; narediti hoče iz nas plemenite in ob enem srečne ljudi. To in nič drugega pomeni posvetitev človeštva presv. Srcu Jezusovemu; to je sad pobožnosti, o katerem govori sv. Oče Leon XIII. v svojem pismu, ko pravi od posvetitve presvetega Srca „pričakujemo izvrstnih in trajnih plodov najprej za krščanstvo, potem za vso človeško družbo.“

Apostol Pavel je zapisal v listu do Rimljanov³⁾ tri besede, ki nam kažejo celega Kristusa, ves njegov značaj, njegovo presv. Srce: „Kristus ni

¹⁾ Mat. 15, 19.

²⁾ Gl. Meschler. Die Andacht zum göttlichen Herzen. IV.

³⁾ Rim. 15, 3.

dopadel sam sebi“, to se pravi, Kristus ni stregel sam sebi, svojim počutkom, ni iskal tega, kar bi njemu ugajalo; delal in trpel je samo za nas, in sicer iz same čiste ljubezni do nas. Kadar bode svet posnemal to nesebično ljubezen presv. Srca, tedaj bode ozdravljen, tedaj bode zopet srečen, prej pa ne.

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Sv. Roza iz Lime.

Stiristo let je minilo, odkar je Kristof Kolumb našel Ameriko. Od tedaj se je začela ondi razširjati prava vera. Pozno je Bog rodove novega sveta poklical v svojo cerkev! Dočim je v drugih delih sveta cvetelo krščanstvo in štelu že nebrojno mučencev in spoznovavcev, je ležala nad Ameriko še tmina poganstva. Tem lepše se razvija tamkaj sveta cerkev v naših časih in zbuja še lepše upe za bodočnost. Tudi jo krasi že več svetnikov in svetnic. Med temi je bila prva sv. Roza iz Lime. Pridobila si je krono svetnikov s pogumnim in vztrajnim bojem, ki zasluži tudi naše občudovanje.

Roza se je rodila leta 1586. v Limi, glavnem mestu peruvanske države v južni Ameriki, od plemenitih, pa ubožnih starišev. Pri svetem krstu je dobila ime Izabela. Ker je mati večkrat videla nad otrokovo zibelko dehtečo rožo prečudne lepote, ki se je prikazala, pa zopet izginila, je imenovala deklico: Roza. S tem imenom so jo začeli tudi drugi klicati.

Lepa, krotka in poslušna Roza je bila starišem v največje veselje. Že v zgodnji mladosti je kazala čudovito zatajevanje in potrpežljivost. Ko ji je nekdaj pokrov pri skrinji padel na roko in ji zmečkal palec, ni kar nič zajokala, temveč molčé skrivala prst, dokler ni mati zapazila krvaveče rane. — Pet let stara je prejela Roza zakrament svete birme. Sveti Duh jo je tako prečudno v dobrem potrdil in jo navdal s strahom božjim, da se ničesar ni bolj bala, kakor greha. Zato se je prizadevala, da z ostrimi pokorili ukroti prirojeno slabo nagnenje. Za vzgled pobožnega življenja si je izvolila sveto Katarino Sijensko. Kakor se je ta svetnica ogibala sveta, tako je tudi Roza najraje bivala v samoti, kjer se je v molitvi mogla z Bogom pogovarjati. Ko je bila šest let stara, se je postila že trikrat na teden ob kruhu in vodi, spala na trdih tleh in si devala kamen pod glavo. Privadila se je pokorščini tako, da je vbogala stariše na prvi migljaj. Toda uprav od teh je imela pretrpeti hude poskušnje.

Mati njena je bila posvetna žena in zelo ponosna na telesno lepoto svoje hčere. Zato jo je vedno opominjala, naj se lišpa, kakor njene vrstnice in z njimi vred vdeležuje raznih veselic. Včasih je mlada Roza s solzami preprosila mater, da je odnehala, včasih pa se je vdala njej na ljubo. Toda kedar si je nadela kako lepše oblačilo ali kak drug lišp, je še bolj pomnožila svoje spokorne vaje. Prepasovala se je z železno verižico; srebrn

nakit, ki ga je imela na glavi, pa je bil ob notranji strani posajen z ostrimi bodicami, ki so se deklici zadirale v glavo in jo spominjale trnjeve krone Kristusove. Da bi starišem olajšala skrb za mnogobrojno družino, jim je marljivo pomagala s šivanjem, vezenjem in z delom na vrtu. V boleznih jim je stregla s čudovito potrpežljivostjo in si prizadevala razveseliti jih v bridkih urah. —

Ko je Roza dorasla, je imela vsled svoje telesne lepote in plemenitih čednosti obilo snubcev. Stariši so jo nagovarjali, da bi vzela bogatega mladeniča, ki bi jih bil v njih revščini lahko podpiral. Toda Roza se je bila že v zgodnji mladosti zaobljubila Jezusu, zato ni marala posvetnega ženina. Mati jo je opominjala, grozila ji in jo mučila, a Roza je ostala stanovitna. Da bi laglje svoji obljudi zvesta ostala, vstopi v tretji red sv. Dominika. S pomočjo svojega brata si napravi na vrtu majhno celico, kjer je odslej živela edino-le za Boga. Bog je poskušal pobožno devico z raznim trpljenjem. Domači so jo zaničevali, očitali ji hinavstvo, nespamet, prenapetost. Celó njen izpovednik jo je grajal zaradi prehudih pokoril, ki si jih je nakladala. Tudi Bog ji je odtegnil večkrat notranjo tolažbo. Čutila je, kakor da jo je Bog zapustil; vnema in ljubezen do njega ji je pojemala, molitev mrzela, in srce ji je bilo prazno in pusto kakor puščava. Po takih strašnih poskušnjah pa ji je zopet nebeška sladkost navdala dušo, čutila je, da je Jezus pri nji in da mu bode gotovo zvesta do smrti.

Petnajst let je trajal ta notranji boj. Potem pa je uživala neskaljen mir. Večkrat so se ji prikazali Jezus, Mati božja, angel varih, in govorila je o sladkosti božje ljubezni s toliko vnemo, da so bili vsi ginjeni, ki so jo poslušali. Z Jezusom je bila tako tesno združena, da ga je imela pri vseh opravilih in pogovorih vedno pred očmi.

V dvaintridesetem letu Roza zboli na smrt. Po vseh udih jo napadejo tako hude bolečine, da so zdravniki kar strmeli. Devica pa je vdano prenašala mučno bolezen in prosila Boga: „O Gospod, pomnoži moje bolečine, pa tudi mojo ljubezen.“ Umrla je 24. dan avgusta leta 1617. Zadnje njene besede so bile: „Jezus bodi z menoj.“

Komaj je izdihnila dušo, že je Bog čudovito preobrazil njeno izmučeno telo. Neka nadnaravna lepota ji je sijala z obraza; lica so ji žarela in veder smehljaj ji je bil razlit okolo usten. Ljudje, ki so jo videli, niso mogli verjeti, da imajo mrliča pred seboj. Toliko ljudstva se je gnetlo ob mrtvaškem odru, da so morali vojaki stražiti sveto truplo, in jo pokopati ob zaprtih cerkvenih vratih. Papež Klemen IX. jo je leta 1668. prištel zveličanim, Klemen X. pa l. 1671. proglasil za svetnico in določil, da se njen spomin praznuje 30. dan meseca avgusta.

Sveta Roza je bila po svoji dušni milini in lepih čednostih res to, kar znači njeno ime; bila je plemenita cvetka v božjem vrtu, prva cvetka južne Amerike.

Kratka razlaga litanij presv. Srca Jezusovega.

(Dalje.)

Srce Jezusovo, žareče ognjišče ljubezni. Srce Jezusovo dobrote in ljubezni polno.

Zveličani Marjeti Alakok je Jezus nekoč v vidni podobi razodel, kako nas ljubi njegovo presveto Srce. Pokazal ji je svoje Srce sredi plamenečega ognja; bolj je bleščalo kakor solnce in na vse strani je sipalo svitle žarke.

Podoba, ki jo je gledala blažena Marjeta, nam kaže neskončno ljubezen presv. Srca. Kakor ogenj v razbeljeni peči, tako gori ljubezen v presv. Srcu Jezusovem. To Srce je žareče ognjišče, kjer neprenehoma plamtí sveti ogenj ljubezni; polno je dobrote in ljubezni. O tem ljubezni polnem Srcu bi danes rad kaj napisal, pa ne vem, kaj bi dejal; beseda mi odreče, če hočem govoriti o ljubezni, ki je naše srce ne more obseči in naš um ne razumeti.

Jezus nas ljubi kot Bog in človek: vsa moč in krepost božje in človeške ljubezni je združena v njegovem presv. Srcu. Ljubezen, s katero ljubi prijatelj prijatelja, brat brata, mati otroka, ljubezen, s katero ljubijo svetniki in angeli Boga v nebesih, je le slaba senca one ljubezni, v kateri bñje Srce Jezusovo. Recimo drugače. Mislimo si združeno ljubezen vseh človeških src, ljubezen vseh svetnikov in angelov, strnimo s to ljubeznijo ljubezen prečiste Device, Kraljice angelov, ki sama bolj ljubi Boga, kakor vse stvari skupaj, — in vsa ta ljubezen je v primeri z ljubeznijo presvetega Srca kakor iskrica, ki se je utrnila sredi brezmejnega požara.

Je-li mogoče, da večni, sveti Bog tako ljubi nas, uboge, grešne stvari? Zares, človek bi skoraj dvomil, ko bi nam tega ne bi bil razodel Bog sam. Toda Bog sam, večna resnica, ki se ne more motiti in nikogar v zmoto zvoditi, večna vsemogočnost, kateri ni nič nemogoče, nam s svojo besedo zatrjuje, da nas ljubi. Tako namreč govori Jezus v evangeliju sv. Janeza: „jaz sem vas ljubil“; in ker pri Bogu ni razločka med sedanostjo in preteklostjo, ker je v Bogu vse večno, je večna tudi njegova ljubezen do nas: kakor nas je ljubil v preteklosti, od večnosti, tako nas ljubi sedaj, in nas bode ljubil v prihodnje, ljubil vso večnost. Ljubi nas, kakor more ljubiti samo Bog; ljubi nas z neskončno, božjo ljubeznijo. „Kakor je Oče mene ljubil, tako sem jaz vas ljubil“, nam pravi Jezus. Presveto Srce Jezusovo je sicer pravo človeško srce, in zato nas Jezus kot človek ljubi kakor nas ljubi naš prijatelj, naš brat, naš oče, naša mati; pa Srce človeške narave v Jezusu, je ob enem tudi Srce božje osebe, in Bog sam nas ljubi s tem Srcem.

Resnična ljubezen se ne kaže samo v besedah, ampak mnogo bolj v dejanju. Kje naj pa začnem, in kje naj neham, če hočem govoriti o delih božje ljubezni? — Da smo in živimo, je delo božje ljubezni; zvezde in solnce na nebu in kar je na zemlji krog nas, vse je Bog ustvaril za nas; v nas in

zunaj nas dela za nas božja ljubezen, ohranjuje vse za nas božja previdnost in vodi vse božja modrost in božja vsemogočnost.

A vse to izgine in je kakor nič, če pomislim, kaj je storila in dela še vedno božja ljubezen, da bi bili mi kdaj večno srečni v nebesih. Ni sedaj prilika, da bi vam pripovedoval o tem, kar je storila božja ljubezen v 4000 letih, ko je pripravljala svet na prihod Odrešenikov; tudi ni čas, da bi šli v betlehemski hlev, kjer je neskončni Bog iz ljubezni do nas ležal kot slabotno detece v jaslicah; ne bodem vam govoril o skritem življenju Jezusovem v tistem Nazaretu, v onih triintridesetih letih, ko je vsak udar presvetega Srca bil nov dokaz božje ljubezni do nas: ozrimo se samo na križ, na katerem Jezus, naš Bog in Zveličar, v neizrečenih bolečinah umira iz ljubezni do nas; in kakor da ni dosti, da je v neizmernem trpljenju za nas umrl, si je dal po smrti s sulico prebosti presveto Srce, da je pritekla iz njega zadnja kaplja svete rešne krvi in kanila za nas na grešno zemljo. — Ali je mogel več storiti, kakor je storil, da nam pokaže, kako nas ljubi njegovo presveto Srce? — Človek bi mislil, da ne.

Toda, česar ni mogel zamisliti noben človek, kar bi tudi najvišjemu angelu ne bi bilo prišlo nikdar na um, je storila ljubezen presvetega Srca. Da je trpel najbolj grozne bolečine in za nas umrl najbolj strašne smrti, da je izkrvavelo njegovo Srce: vse to Jezusu še ni bilo dosti. Prišel je čas, ko se mu je bilo ločiti od nas; in tedaj mu ni dalo Srce, da bi zapustil nas sirote brez očeta; ostal je pri nas v najsvetejšem zakramentu, da za nas moli in se za nas vsak dan daruje; presveto Srce, ki je na križu iz ljubezni do nas prebodeno nehalo bítí, bíje tukaj zopet iz ljubezni do nas; in kadar hočemo, lahko k njemu pridemo, ga lahko uživamo in se z njim združimo pri sv. obhajilu.

Sedaj smo pri kraju. Več vam o delih božje ljubezni ne morem povedati; zakaj tudi božja ljubezen ni mogla več storiti, kakor je storila; in zato je zaklical sv. Avguštín: „Več nam Bog ni mogel dati, dasi je vsemogočen; več nam ni vedel dati, dasi je vseveden; več nam ni imel dati, dasi je najbogatejši.“

To je ljubezen presvetega Srca, nje moč in krepost, nje velikost in dobrotljivost. In sedaj, mislim, bodemo umeli, zakaj je Jezus svoji služabnici, bl. Marjeti Alakok, pokazal svoje Srce sredi žarečega ognja, in ji govoril besede: „Glej to Srce, ki je ljudi tako zelo ljubilo, da je za nje vse storilo in se utrudilo in popolnoma upehalo, zato, da jim dokaže svojo ljubezen.“ Umeli pa bodemo tudi, zakaj molimo v litanijah: Srce Jezusovo, žareče ognjišče ljubezni, — in Srce Jezusovo, dobrote in ljubezni polno.

Kaj je nam storiti ob toliki ljubezni presv. Srca? Zlato se plačuje z zlatom, za ljubezen se vrača ljubezen!

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec september 1899.

Boj proti tajnim družbam.

Upor zoper Kristusa je znak naše dóbe. Vse vprek odmeva krik: „Nočemo, da bi ta kraljeval nad nami.“ Sovražniki se shajajo po skritih taborih, kjer združeni ukrepajo, kako hočejo preganjati Kristusa in njegovo sveto cerkev. Zasnovali so tajne družbe, ki jim je namen: zatreti v narodih sv. vero Kristusovo. Prva taka družba se je porodila na Angleškem l. 1717; nje udje so se imenovali framasoni ali svobodni zidarji. Z Angleškega se je družba v malem času razplodila po vsej Evropi. V Pragi so bili framasoni že l. 1726.; in l. 1742. je tudi prestolno mesto dunajsko imelo svojo framasonsko podružnico. Dandanašnji so framasoni po vseh večjih evropskih in ameriškanskih mestih.

Framasoni so od svojega početka smrtni sovražniki katoliške cerkve in vsake krščanske države. In to drugače biti ne more. Med seboj razdvojeni so edini v sovraštvu do krščanstva. Vsako od Boga razodeto resnico trdovratno tajé in zametavajo. Krščanski katoliški katekizem jim je nespamet in nezmisel. Zanje ni Kristusa in ne Odrešenika, ne cerkve in ne zakramentov, ne greha, ne milosti, ne sodbe in ne pekla: vse to jim je prazna vera, sleparstvo. In če še priznavajo neko višje bitje, nekega Stvarnika, to ni Bog krščanski; Bog, kakršnega si oni domišljajo, se ne meni za nas in zato se jim zdi molitev nepotrebna; Boga ni skrb, ali delamo dobro ali slabo, in zato zanje ni nobenega plačila in nobene kazni po smrti. Oni govoré: živi pošteno, in to je dosti; to se pravi: privošči si, kar ti poželi srce, a varuj se, da ne bodeš imel opraviti z b i r i č i; živi, kakorkoli se ti poljubi, stori, karkoli hočeš, a skrbi, da si pri ljudeh ohraniš č a s t i n p o š t e n j e. — To je vsa framasonska vera in ves nauk o lepem, čednostnem življenju.

Umevno je, da ljudje, ki oznanjajo take nauke, morajo iz cele duše sovražiti katoliško cerkev. In framasoni jo v resnici sovražijo. Škodovali so ji, kolikor so ji mogli, in še ji škodujejo vsak dan. Naša Avstrija za cesarja Jožefa II. (1780—1790) je najbolja priča za to. Cesar Jožef II. sam sicer ni bil framason, a njegovi svetovavci, najvišji uradniki so bili framasoni. Srce človeka boli, če bere, koliko hudega in zlega je cerkev pretrpela v oni žalostni dóbi. Ko so se pred dvema letoma največji katoliški veljaki iz avstrijskih dežel sešli na Dunaju, da se skupaj posvetujejo, kaj jim je storiti proti framasonstvu, tedaj je neki državni poslanec vpričo vse zbrane gospode izrekel ostre, pa resnične besede: „katoliška cerkev je za cesarja Jožefa II. trpela nekrvavo mučeništvo.“ — Da, pravo m u č e n i š t v o je bilo to, kar so takrat prizadeli cerkvi nje sovražniki, framasoni.

Na tihem so framasoni že za cesarice Marije Terezije rovali zoper katoliško cerkev, a očito se niso upali pokazati svojega sovraštvá, dokler je ona živela. V 29. dan novembra l. 1780 je umrla dobra cesarica. Jožef II.

je bil samosvoj vladar. Hotel je narode osrečiti, a svoje delo je začel narobe. Katoliško cerkev, ki edina more pomagati človeštvu do sreče, ne samo večne, ampak tudi časne, je preganjal kot sovražnico prave blaginje. Pri tem pogibelnem in nesrečnem početju so ga vodili framasoni. Delali pa so po dobro premišljenem načrtu. Da ti roka ali noga odrveni in usahne, ni treba drugega, kakor da trdo prevežeš žile, po katerih se pretaka kri iz srca v posamezne ude; če ni več zveze s srcem, ti mora ud premreti. Kaj je storil Jožef II., da oslabi cerkev v Avstriji? Prva nesrečna prepoved samovoljnega vladarja je bila, da škofje ne smejo več svobodno občevati s poglavarjem sv. cerkve; pretrgal je zvezo med srcem in udi, razdril edinost med papežem in avstrijskimi škofi. Potem pa je padal udar za udarjem na cerkev v Avstriji. V malem času je Jožef II. zatrl več sto samostanov, razgnal vse bratovščine in pobožne družbe, romarske cerkve je dal zapreti, prepovedal je oltarje krasiti, prižigati več sveč, kakor jih prav mora goreti, skratka, prepovedal je vse, kar dela božjo službo slovesno in svečano. Ljudje so vse to pač čudno gledali, a pomagati si niso mogli; v cerkvi se jim je zdelo pusto in prazno, iz zato so ostajali doma. Marijine družbe so morale prenehati, in s tem je ginilo med ljudmi češčenje Matere božje; rožnega venca niso več molili. Katoliško življenje je pojemale, in bati se je bilo, da bode skoraj zamrlo.

Cesar Jožef II. je ob koncu življenja, kakor se zdi, pač spoznal svojo zmoto; a bilo je prepozno. Na Ogrskem in v Belgiji so se pripravljali na upor; cesar je preklical krivične postave, pa razburjeno ljudstvo se ni dalo pomiriti. Avstrija je za vselej izgubila bogato belgijsko deželo. Malo pred smrtjo je pisal Jožef svojemu bratu Leopoldu: „Obžaluj me, jaz sem sedaj, tako mislim, najbolj nesrečni človek na svetu.“

To so storili framasoni katoliški cerkvi v Avstriji za cesarja Jožefa II. Minulo je od takrat sto let, a do danes se cerkev še ni popolnoma opomogla od udarjev, ki jih je prejela v onem nekrvavem mučeništvu. L. 1855. je sedanji cesar Franc Jožef I. naredil s papežem nekako pogodbo, po kateri so se poravnale najhujše krivice izza dôbe Jožefa II. in se cerkvi znova priznale od Boga ji dane pravice; toda sovražniki niso mirovali toliko časa, da so nagodbo pokopali, potem pa s postavami l. 1874. cerkev vkovali v nove verige. — Se huje nego pri nas je na Ogrskem. Pred par leti so izdali postavo, po kateri se mora na Ogrskem zakon sklepati pred p o s v e t n o gosposko; če gresta ženin in nevesta tudi v cerkev, da vpričo duhovnika skleneta po katoliški veri edino veljavni zakon, zato se ogrska vlada ne meni; kdor se dá poročiti pred posvetno gosposko, njega zakon je veljaven pred postavo, drugače pa ne. S to postavo so na stežaj odprli vrata divjim zakonom med brezvernimi ljudmi. — Framasoni se bahajo po svojih časnikih, da je ta postava njih delo.

Pa ne samo cerkvi, ampak tudi krščanski državi so framasoni najhujši sovražniki. Žalostna priča zato je zopet naša Avstrija. Ne dá se sicer natanko dognati, koliko so framasoni krivi krvavih vojskâ in groznih prevratov, ki jih je Evropa in Amerika doživela v minulih sto letih; a da so framasoni netili upore, pripravljali vojske, udeleževali se vseh revolucij, to

se lahko zasleduje v zgodovini preteklega in sedanjega stoletja. Mož, ki je bil prej sam framason, je pisal l. 1793. cesarju Francu II., da so turško vojsko (l. 1787—1792) zakrivili framasoni. Žalostni dogodki z l. 1849., 1859., 1866. so delo Kavúrjevo (Cavour), Napoleonovo, Bismarkovo, a pomagali so framasoni. In da na kratko povem, kaj je framasonstvo za Avstrijo, ponovim pomenljive besede, ki jih je pred dvema letoma na Dunaju pri javnem zborovanju izrekel izkušen in v tej stvari dobro poučen mož: „framasonstvo je kladivo, ki hoče zdrobiti vladarski prestol habsburški.“

Ker so torej framasoni enako nevarni katoliški cerkvi in krščanski državi, se ni čuditi, da so se njih pogibelnemu in razdirajočemu početju uprli ne samo papeži, ampak tudi posvetni vladarji. Cesarica Marija Terezija je strogo prepovedala framasonstvo v svojih deželah l. 1764. in iznova l. 1765. Cesar Franc II., ki je videl, kaj so počeli framasoni za Jožefa II., je prvo prepoved zoper framasona izdal l. 1794; in ko to še ni pomagalo, je l. 1801. najostreje ukazal, da noben cesarski uradnik ne sme biti framason. Vsak uradnik je moral pod prisego izreči, da ni v nobeni tajni družbi, in če je bil dosihdob, da jo hoče precej zapustiti. Noben nov uradnik se ne sprejme v cesarsko službo, če ne priseže, da ni ud kake skrite družbe. Prisega se mora vsako leto ponoviti.

V avstrijskih deželah je framasonstvo še dandanašnji prepovedano; na Ogrskem pa svobodno gospodari. Toda marsikaj kaže, da tudi v Avstriji nismo brez skritih framasonov; tako satansko zlobne časnike, kakršnih več izhaja v nemškem, češkem in tudi slovenskem jeziku, morejo pisati le framasoni, ali pa njih učenci, ki vedoma ali nevedoma služijo framasonstvu in pomagajo rušiti Avstrijo in razdirati sveto katoliško cerkev.

Izmed papežev je prvi Klemen XII. obsodil framasonstvo, l. 1738, to je dvajset let potem, ko se je bila na Angleškem zasnova prva framasonska družba. Isto so storili pozneje vsi papeži. Vsak katoličan, ki se vpiše med framasona, je izobčen iz cerkve.

Sedanji sv. Oče Leon XIII. je l. 1884. razposlal vsem italijanskim škofom pismo, v katerem pravi, da naj z vsemi močmi branijo sveto cerkev pred framasoni: posebej jim priporoča, da naj razširjajo med ljudmi družbo molitvenega apostolstva. Molitev je bila vedno katoliške cerkve najbolje orožje. Z molitvijo so nekdam kristijani zmagovali divje Turke; molitev nam bode pomagala tudi v boju zoper nove sovražnike krščanstva, framasona. Zato hočemo po želji sv. Očeta v mesecu septembru goreče moliti za zmago v boju s skritimi družbami framasonskimi. Častimo zlasti svetega arhangela Mihaela, katerega god bodemo praznovali ta mesec. On, ki se je nekdam bojeval z Luciferjem in njegovimi angeli in jih treščil iz nebes v peklo, je naš zaveznik in pomočnik v boju, ki ga bojujemo s sovražniki Jezusa Kristusa, s sovražniki sv. cerkve, s sovražniki naše domovine, ljube Avstrije.

Štirideseto letno poročilo

*o delovanju bratovščine vednega češčenja presv. Rešnega Telesa
in za napravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji.*

(Izdalo vodstvo bratovščine.)

„Vse mine, Ti pa ostaneš.“

Z notranjim srčnim veseljem podajemo zopet letos poročilo o delovanju bratovščine vednega češčenja; zakaj reči smemo, da je češčenje svetega Rešnega Telesa zlasti letos zelo napredovalo, utrdilo se, razširilo, v mnogih farah jako poživilo, v nekaterih vnovič vpeljalo. Silno mnogo je v to pripomogla prelepa tridnevnicâ, katero so sv. Oče dovolili ob petdesetletnici obstanka bratovščine vednega češčenja, in katera se je po vsej škofiji tako radostno obhajala. Novo življenje je dalo tej bratovščini priporočilo našega presvitlega višjega Pastirja, ki srčno želé, da bi se presveto Srce Jezusovo v najsvetejšem zakramentu bolj in bolj spoznavalo, častilo in ljubilo, in so vprav zaradi tega dovolili, da se sme ob skupni uri molitve izpostavljati presv. Rešno Telo. Z velikim veseljem čujemo, kako se od tega časa z vedno večjo vnemo zbirajo okrog presvetega zakramenta mladeniči in dekleta, možje in žene, da se po več farah vse leto vsako nedeljo opravlja skupna molitvena ura in da se pri tej molitvi lepo vrsto mladeniči in moški, dekleta in žene. Kaj lepšega si ne moremo misliti, kakor župnijo posvečeno presvetemu Srcu, katera vsako nedeljo skupno, glasno to posvečevanje ponavlja in Jezusu v presv. zakramentu zagotavlja svojo ljubezen! Taka župnija bo zavarovana zoper razne zmote sedanjega časa in bo v duhovnem življenju gotovo napredovala.

Hitimo h Kristusu v sv. Rešnem Telesu, pri Njem je rešitev, pri Njem je vir dušnega veselja, dušne zadovoljnosti, pa tudi vir časne blaginje!

Kakor je solnce središče, okrog katerega se vrsté mesec in zvezde in iz katerega se izliva toplota in svetloba tudi po naši zemeljski krogli, prav tako je tukaj na zemlji presv. Srce Jezusovo v presv. zakramentu središče duhovnega življenja, solnce vsega duhovnega življenja in katoliškega bogoslužja. V Jezusovem presvetem Srcu, pričujočem v presvetem zakramentu se sredotočijo vse pobožne misli, želje in čutila vseh katoliških kristijanov, karkoli jih živi po vesoljnem svetu; okrog Jezusa se vrsté vsi cerkveni prazniki in iz Njega se razlivajo in širijo na okrog v srca vseh vernikov topli žarki milosti božje; iz Njega dobivajo moč in tolažbo, naj so že v dušnih ali telesnih bridkostih.

Pa kakor se zvezdoznanci vsega sveta trudijo, da bi bolj in bolj spoznavali solnce, to veliko središče našega ozvezdja, spoznali njega bistvo, velikost, kakovost in vpliv njegov na razne stvari, tako naj se tudi vsi katoliški kristijani, duhovniki in verniki trudijo, da bolj in bolj spoznavajo največjo skrivnost naše svete vere, in jo bolj in bolj doumevajo v njenem božanstvu, v njeni vzvišenosti in svetosti, ter si tako ogrevajo srce v sveti

ljubezni do presv. Srca, skritega v najsvetejšem zakramentu. To spoznavanje se pridobi v molitvi pred sv. Rešnim Telesom.

Časi so dandanašnji ne samo za višje kroge, ampak tudi za preprosto ljudstvo jako nevarni. Z vso silo se med to ljudstvo širi sebičnost, samoljubnost in pa materializem. Zoper to bolezen ni še tako lepa zgovornost niti še tako temeljito modroslovje pravo zdravilo, — ampak vera in ljubezen do Jezusa v presv. zakramentu. Zdravila za socialno prenovljenje nam ni iskati edino le v socialno-političnih teorijah, tudi ne v ljudskih shodih, — bistvo za preobrat se mi zdi, je vera in ljubezen do presv. zakramenta.

Dokler je Jezus živel še na zemlji, kako je On ljubil preprosto ljudstvo! Noben prerok ni govoril tako po domače, da ga je tudi preprosto ljudstvo popolnoma lahko razumelo. Nihče ni poznal potrebe naroda tako dobro, kakor On, nihče ni storil toliko zanj, kakor On; zlasti rokodelcem in delavcem je bil On vse; tolažil jih je bolj z zgledom, kakor z besedo; preprostemu narodu je dajal prednost pred učenjaki in bogatini. Ko bi se bil narod hotel Njega okleniti, Njega poslušati, Njega ljubiti, kako srečen bi bil lahko postal! Toda ljudstvo se je dalo preslepiti zapeljivcem, šlo je rajše za anarhistom Barabo, odobravalo njegova načela, — zoper svojega najboljšega prijatelja pa je divjalo, ga obrekovalo, vse hudo zoper Njega govorilo in tirjalo Njegovo smrt!

V presv. Rešnem Telesu je Gospod tudi še zdaj najboljši učitelj narodom, edino le On je pot do socialnega blagostanja; On je življenje narodom. Gospodar in delavec, katera Nanj verujeta, Njega ljubita, Njega molita, se bota dobro razumela in bota vsak svoje dolžnosti drug do drugega vestno izpolnovala; zakaj pred Njim sta oba jednaka, oba bodeta pred Njim stala kot pred sodnikom. Narod, kateri Jezusa v presv. zakramentu moli, ljubi in posluša, ne bo hujskal k vstaji, ne bo potreboval ječ, ne biričev; delavec, katerega pot pelja večkrat pred sveto Rešno Telo, se ne bo dal preslepiti, da bi pristopil cerkvi in državi škodljivemu društvu. Jezus v presv. Rešnem Telesu, le On je temeljita rešitev socialnega vprašanja. Kako more boleti Srce tega božjega prijatelja naroda, ko vidi, da se zaslepljeno ljudstvo zapeljano odvraca od Njega in se poteguje za Barabo, za brezbožnost in brezpostavnost!

V sredi tega rodú živi Eden, katerega še mnogi nočejo poznati, — in prav Ta je rešitelj.

Mnogi goreči duhovniki se trudijo z vsemi mogočimi pripomočki za duševni in tudi telesni blagor župljanov, toda, še tako goreč duhovnik svoje zanemarjene, mlačne župnije ne bo prenovil s svojimi temeljitimi in lepimi govori v cerkvi, akoravno so ti govori zelo potrebni in koristni, — prenovila bo župnijo, povzdignila jo do gorkejšega duševnega življenja — le milost božja. Milost božja pa je po navadnem redu navezana na molitev. Ako ima duhovnik celo armado molivcev, če so v začetku tudi samo otroci in ženske, katere vodi v nedeljo pred sv. Rešno Telo, da ondi molijo od jutra do večera, bo ta armada brezdvomno izprosila mnogo milosti za celo župnijo, in milost božja bo župnijo prerodila in prenovila.

Izkušnja to priča. Mnogi kraji pri nas so bili nekako mrzli v duhovnem življenju; pa goreči duhovniki so duševno življenje vzbudili s tem, da so ljudi vodili pred presv. zakrament. Pred tabernakeljno je naša moč, moč duhovnikov in moč naroda. Naj se napravi velika liga, zaveza med duhovniki in ljudstvom, in ako bo ta liga vseobsežna, se bode pokazal njen vpliv na duševno, pa tudi na socialno življenje.

Prav močno se priporoča, in tudi kaj lepo se razcveta in goji pobožnost do presv. Srca Jezusovega. Toda kje naj molimo to presv. Srce? Ali samo v domišljiji? Ali samo na kaki podobi? Imamo živo, med nami bistveno pričujoče presv. Srce, tu v presv. Rešnem Telesu je, tukaj ga molimo! Jezus sam je hotel, naj se tukaj v sveti Eucharistiji časti. Kje se je prikazoval Zveličar zvelič. Mariji Margareti? Ali na križu? Ali na kaki podobi? Ali v njeni sobi? Ne, ampak v sveti hostiji. In zaradi katere nečasti se je Gospod najbolj pritoževal? Zaradi onih, ki se mu godé v presvetem zakramentu. In katere pobožnosti je zahteval? Najbolj take, katere se nanašajo na presveto Rešno Telo, n. pr. sv. obhajilo prvi petek v mesecu, prošnjo za odpuščanje in spravo pred sv. Rešnim Telesom na praznik presv. Srca, pogostno sveto obhajilo, spoštovanje v Njegovi pričujočnosti in molitveno uro pred presv. zakramentom vsak četrtek od 11. do 12. ure po noči. Tudi naj se izpostavi podoba presvetega Srca, pa to je le kazalo k pravemu, živemu, bistveno pričujočemu Sreču v presv. zakramentu.

Pobožnost presv. Srca pa moramo gojiti, rekel bi, absolutno s modolžni gojiti jo, zakaj Kristus sam jo zahteva in cerkev je tolikanj priporoča; ako tega ne storimo, se nam sme po pravici očitati prevelika mlačnost v duhovnem življenju, akoravno smo v izpolnovanju drugih dolžnosti kolikor toliko postavni, zakaj to pobožnost Kristus hoče imeti, nekako milo in tožno prositi za njo, in daje duhovnikom in vernikom, ako jo gojijo, tako krasne oblube. Dvestoletje že minilo, kar je Jezus to pobožnost zahteval; toda, koliko cerkvâ je, v katerih je On še vedno tako zelo zapuščen. Zjutraj, ko duhovnik opravi sv. mašo, se cerkev zapré, in do druglega dne ni nikogar, da bi prišel Jezusa pozdravit, molit, častit in mu skazovat svojo ljubezen; in tako se godi dan za dnem, leto za letom. Ali ni res upravičena pritožba presv. Srca, da se mu toliko dobrot, ki nam jih skazuje, povračuje z nehvaležnostjo, mlačnostjo? Dvestoletje minulo, kar je Jezus prosil zadoščenja za toliko mlačnost. Koga na svetu pustimo čakati tako dolgo, da mu izpolnimo prošnjo? Nikogar druglega ne, kakor le našega ljubelega Zveličarja, našega Gospoda in prihodnjega Sodnika. — Koliko župnij je še sedaj, kjer se vedno češčenje presv. Srca v presv. zakramentu pozna le po imenu. — Gotovo ni prezgodaj, ako z vso vnemo, z vso ljubeznijo in gorečnostjo gojimo to pobožnost z vednim češčenjem, z večno molitvijo pred presvetim zakramentom in sicer mi duhovniki sami in da privabimo k tej pobožnosti tudi ljudstvo.

Prihajajmo k Jezusu v presv. zakramentu, delujmo na to, da ga bo vedno več ljudi spoznalo, molilo in ljubilo v zakramentu ljubezni, in sicer zlasti v sedanjem času. In zakaj? Vzrokov zato imamo pač mnogo, vsaj poznamo tok

sedanjega časa. Ako imamo odprte oči, vidimo, da se duhovi ločijo. Razne sekte se pogrezajo v brezboštvo, mlačni kristijani odpadajo od cerkve, naposled nam ne bo ostalo družega, kot češčenje Kristusovo na eni strani, in češčenje satanovo na drugi strani: regnum Eucharisticum in regnum maleficum. Delujmo za euharistično kraljestvo, delujmo pa z verniki skupno; pridobimo si cel regiment molivcev in častivcev Jezusovih, utrjujmo njih vero z dejansko pobožnostjo, zadostujmo žaljenemu in zapuščenemu Srcu Jezusovemu, kajti to češčenje presvetega Srca bo v hudih dneh za sv. Cerkev vir mnogih milosti, mnogim dušam bo v rešitev, in prelepo plačilo onim, ki to češčenje gojijo. Res je, hudi boji so nastali zoper Boga in njegovega Svetega; toda bo se, in mora se izpolniti, kar je rekel Jezus Mariji Margareti: *Gospodoval bom v kljub svojim sovražnikom.* Seveda, delati moramo tudi mi, mnogo delati; Kristus ne počiva, marveč deluje noč in dan v sto tisoč tabernakeljnih; satan in lože tudi ne poznajo počitka. Delujmo, kolikor je v naših močeh — potem pa popolnoma zaupajmo v dobrotljivo in mogočno Srce Jezusovo v presvetem zakramentu; in edino le vanj zaupajmo, naj so časi še slabši, še nevarnejši, še zlobnejši, edino le od Njega, ki iz tabernakelja vlada vse svetovne dogodbe, nam je pričakovati pomoči. Ali od koga more današnje dni verno ljudstvo pričakovati pomoči, na koga se zanašati? Ali od kake vlade? ali od zastopnikov ljudstva? ali od postav? Kamorkoli se ozremo, — nikjer ni pomoči. *Neminem viderunt, nisi solum Jesum, Jesum in ss. Eucharistia,* — nikjer ni pomoči, kakor le pri Jezusu v presv. zakramentu.

Pa Jezusovo Srce v presv. zakramentu je naša močna opora; to nam daje močno stališče; akoravno se vse okrog nas giblje in ziblje, ta opora se ne premakne. Kraljevi prestoli so se razrušili, mogočnjaki, ki so sedeli na njih, so se povrnili v prah, rod za rodom je izginil z zemeljskega površja, v sredi te deroče reke, katere nihče ostaviti ne more, ostanč Ti, o Jezus, v presv. zakramentu življenja, kakor nepremakljiva skala v sredi viharnega valovja v svoji nesprenemljivosti in boš ostal do večera zadnjega dne, da boš zadnjega svojega izvoljenca pokrepčal v zadnjem boju in ga spremil v tvojo večnost. O zakrament življenja! Devetnajst stoletij že bivaš Ti, o Jezus, med nami, in ostal bodeš do konca dni! Devetnajst stoletij! Vse preganjanje, vse oskrunjevanje, v tej dolgi dōbi Ti evharističnega življenja ni moglo vzeti! Ti izpolnjuješ zvesto svojo obljubo: „Glejte, jaz sem z vami do konca sveta.“ O, kako tolaživna je ta resnica v resnobnih dneh! Dokler imamo Jezusa med nami, se nam ničesar ni bati. Dokler imamo na svetu le še en sam šotor za Gospoda v presv. zakramentu, dokler imamo vsaj še en sam tabernakelj, v katerem biva Kristus, ni še vse izgubljeno. Ali bo pa ta šotor vedno ostal pri nas, med milim narodom našim, to je odvisno od nas samih; ostal bo med nami če ga bomo znali ceniti in ga mi sami prej ne zapustimo. Ako pa ga mi zapustimo, česar nas obvaruj Bog — nas utegne zapustiti tudi On. „Movebo candelabrum.“ Kam se preseli, ne vemo; izginil ne bo, le preseliti bi se utegnil.

Jako tolažljivo je današnje dni, da duhovniki in narod slovenski trumoma hiti k Zveličarju v presvetem Zakramentu. To je veselo znamenje za prihodnost. Ako bi nas Jezus vprašal: Ali me hočete tudi vi zapustiti? — bi mu odgovorili: Ne, Gospod, nikdar ne, mi in ves narod slovenski ostanemo pri Tebi, zakaj, kam hočemo iti, Ti imaš besede večnega življenja. — Da se prav v sedanjih zmedenih časih češčenje presv. Rešnega Telesa tako veselo poživlja, ni slučajno, marveč delo previdnosti božje je to, prav to pa je trdna podlaga našemu upanju za čas in za večnost.

Sklepamo z eno željo, ta naša želja pa je: Velika armada duhovnikov, ki sama išče svojega posvečenja pri presv. Srcu v presv. zakramentu, naj vodi razne narode vsega sveta k temu živemu, rodovitnemu studencu pravega prerojenja in naj tako ustanavlja kraljestvo Kristusovo na obnovljenem in po Kristusu samem rešenem svetu!

(Dalje sledi.)

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.

— Po noči mej 31. avgustom in 1. septembrom bodo moški častili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. Jakoba. — Molila se boče 11. ura: Prošnja za duhovnike.

Namesto v cerkvi sv. Florijana bodo molili moški častivci presveto Rešno Telo zanaprej redno vsak četrtek zvečer od 8. do 9. ure v cerkvi nemškega reda v Ljubljani. — Častivci in drugi možje, prisrčno ste povabljeni v imenu Jezusovem in v imenu žalostne Matere božje, katera se tudi v tej cerkvi posebno časti, vdeležujte se radi in prav mnogoštevilno te molitvene ure, saj je čas ugodnejše določen in zato je vsakateremu lahko priti! Možje in mladeniči, prihajajte pa tudi marljivo k mesečni celonočni molitveni uri!

Marijina družba. V Preddvoru so ustanovili dekliško Marijino družbo na praznik Marijinega obiskanja. Sprejetih je bilo 31 deklet.

V Žirih so v nedeljo, 25. junija, premilostni knez in škof sprejeli v vnovič ustanovljeno Marijino družbo 87 deklet.

V Žužemberku so ustanovili mladeniško in dekliško Marijino družbo. Mladeničev je bilo v nedeljo, 14. maja, 123 sprejetih. Ob birmi, v praznik naših farnih patronov sv. Mohorja in Fortunata, so jim presvetli knez in škof blagoslovili lepo novo zastavo. To so vam vrli mladeniči! Sami od sebe so se odločili, da hočejo vsak prvi petek zvečer in vsako prvo nedeljo glasno moliti pred sv. Rešnim Telesom. — Na Veliki Šmaren pa so imela dekleta svoj praznik; 265 je bilo sprejetih med Marijine hčere. Častiti g. dr. G. Pečjak jim je govoril in poleg drugega dejal: zoper Jezusa je, kdor je zoper Marijo, zoper vašo srečo, dekleta, kdor je zoper Marijino družbo!

H.

Drobtinice.

Razširjanje sv. vere. Družba, ki zbira darove za razširjanje sv. vere, je prejela lani 2,680.369 gld., to je 18.783 gld. manj kakor predlanskim. Angleški protestantje dajo za razširjanje svoje krive vere vsako leto več kakor 20 milijonov goldinarjev.

Med deželami, ki podpirajo katoliške misijone, je dala, kakor vselej tako tudi lani, največ Francoska, namreč 1,630.834 gld.; prva za Francosko je Nemčija, ki je brez Bavarskega in Badenskega, darovala 300.725 gld.; potem pridejo po vrsti Belgija, Severna Amerika, Italija, Južna Amerika, Španska, Angleška in Irlandska, Svica, Holandska, in še le enajsta v tej vrsti je Avstrija in Ogrska z 27.291 gld.

Od nabranih darov je l. 1897. dobilo šest škofij v Bosni, Bulgariji in Rumeniji 30.000 gld.; to je velika svota, če pomislimo, da so ubogi misijonarji v Severni Ameriki vsi skupaj dobili 30.400 gld., torej samo 400 gld. več kakor škofije na Balkanu.

Zahvala za uslišano molitev.

Z. G. uč. VIII. razreda se zahvaljuje slovečemu ameriškemu misijonarju Fr. Baragu za ozdravljenje bolne noge. Po spisu v „Dom in svetu“ izpodbujena, sem pričela opravljati devetdnevnicu k imenovanemu slovenskemu rojaku in hvala mu, moje zaupanje je bilo upravičeno. — V. G. iz Begunj na Gorenjskem se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Alojziju za veliko dušno milost. — M. J. v Ljubljani se zahvaljuje prečisti Devici Mariji in sv. Jožefu za naklonjeno dobroto. — A. M. od Sv. Kr. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečistemu Srcu Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za srečni izid v zelo važni zadevi. — M. K. v Š. L. se najpristrčneje zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, prečisti Devici Mariji in sv. Antonu Pad. za nepričakovano pomoč v velikih stiskah. — M. J. iz G. se zahvaljuje naši ljubi Gospé in sv. Vincenciju za zdravje. — B. K. iz Ljubljane se zahvaljuje sv. ranam Jezusovim za pomoč v važni dušni zadevi. — M. K. iz P. se zahvaljuje presv. Srcu za pomoč v hudih izkušnjavah. — F. A. v T. se zahvaljuje preblaženi Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje hudih bolečin v prsih. — P. S. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji, da je poleg svojih slabih dušnih in telesnih moči prišel do zaželjenega cilja. — J. S. se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu in naši ljubi Gospé presv. Srca, da je ozdravel nekdo, ki je bil za smrt bolan. Zdravnik se ni mogel prečuditi, ko je videl, da je bolniku kar nagloma odleglo in se mu na bolje obrnilo. — Šimon Ažman iz G. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in prečistemu Srcu Marijinemu za pomoč v boleznih.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepučamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.